ליורשו פשיטא. דלמכסים שנפלו לו כשהוא גוסס לא (ג) יהא נאמן אע"ג דלעניין נכורה נאמן היינו משום שרואי ליורשו שהרי בידוע שהוא בנו[א] אבל הכא דלא ידעינן אם **הואיל** ובידו לגרשה. הוא רלוי ליורשו או לא אינו נאמן: **ליורשו פשיטא ליה דהא מגו דלא בעי יהיב ליה כשהוא גוסס לא** אע"ג דהאי מגו לא משכחת שפיר היה מגרשה היה פוסלה מן הכהונה והשתא שמואל זה בני לא פסיל לה[ב] מ"מ משכח מגו לפטרה מיבם[ג]: **אלא ליה הואיל דרב יוסף.** ממרינן הואיל ובידו לגרשה דס"ד השתא לימא נאמן לומר גרשתי ומ"מ מ"ט מצי אמר לפלוני דמסר לי גיטך אין נאמן לומר גרשתי השתא אבל לעניין שאשה גרשתי לא אמר מגו הואיל ובידו לגרשה משום דאם אמרה גרשתי הוי דגרשה אית לה קלא ולכך אינו נאמן אבל זה בני נאמן במגו דהואיל ובידו לגרשה דיכול להיות שיש לו בן ואין ידוע לעולם:

למפרע אין נאמן. תימה דמאי קמ"ל פשיטא לימא נאמן לומר למפרע גרשתי השתא שאם היה נאמן מה הועילו חכמים בתקנה שתקנו זמן בגיטין שלא יפסה על בת חמותו אם מזנה מתניו (גיטין דף יז.) לעולם יפסה שיאמר גרשתיה קודם הזנות ויהיה נאמן בשלמא למ"ד בסמוך לא פלגינן דבורא דמי שפיר לתקטיך לשמועינן דאפי' מכאן ולהבא אין נאמן כשאומר גרשתי מקודם אבל למ"ד בסמוך פלגינן דבורא ונאמן מכאן ולהבא אלא למפרע דוקא אין נאמן קשה למשלמא דפשיטא ליה:

פלוני בא על אשתי. מילתיה דרבא היא בפ"ק דסנהדרין (דף י. ושם) וקאמר התם מהו דתימא מדם קרוב אבל עלמו ממרינן אבל אבל אבל לא נאמן לומר קמ"ל וקאמר לה"ר חייס דפשיטא הוא לאדם קרוב אבל אבל לא נאמן לומר קמ"ל וקאמר לה"ר חייס דפשיטא הוא לאדם על גב דפסול לעדות הוא להעיד על עלמו כשאומר פלוני בא על אשתי הוה ממיגו מתוך שנאמן על פלוני נאמן נמי עליה[ה]: מחי

מחי מזקה בעלמא[ו] בעל עדים אפ"ה לי אמר זה בני נאמן לפטרה מיבום וכדמפרש טעמא לקמן מגו דלי בעי פטר לה בגט והלכך מה לו לעקר דסד"ל לא אתי מה לי לעקר ומרע ליה למזקה קמ"ל נאמן. והאי דקתני זה בני נאמן ה"ה לי בניס נאמן ולא תימא דלא נקט בניס אלא לאשמועינן דאפילו בעודו בבטן נאמן דאי לא תימא הכי מאי איריא זה בני נאמן להמיר לימא נאמן לומר בניס נאמן ומיהו בניס ודאי לא נאמן דאי אפשר לומר בניס נאמן ולא בבני אלא ודאי בבני נאמן לומר בניס נאמן ולא בבני